

´Competir en un concurs musical costa una mica, és un fet antinatural´

MARTA PALLARÈS | GIRONA

El rock no ha mort, i no morirà mentre hi hagi formacions com La Banda del Yuyu, que defensa a ultrança la vigència de les sonoritats clàssiques actualitzant-les i portant-les fins al segle XXI. En aquesta tasca, el grup gironí sempre ha tingut un gran aliat en el Black Music Festival, una trobada a la qual tornen aquest divendres amb més ganes que mai: no en va hi presentaran el seu tercer disc, Res per sempre, acabat de treure del forn dels Ultramarinos Costa Brava.

Realment creuen que no hi ha res que sigui per sempre?

No ho hem plantejat com una veritat universal, sinó que vam titular així el tema que obre el disc, i que curiosament és el darrer que vam compondre; i va ser en buscar un títol que vam veure que a totes les cançons hi sobrevola aquest sentiment, com si fos un àlbum conceptual. Però bé, en general, sí que és cert que tot s'acaba, és una llei de vida.

Com el temps amb en Santi Garcia als estudis dels Ultramarinos Costa Brava. Com ha estat el procés de gravació?

És un plaer treballar amb ell, i un autèntic luxe. Ja volíem gravar-hi l'anterior disc, però no ens vam posar d'acord amb les dates i en teníem moltes ganes. Creiem que és un pas endavant i que es nota en el so que hem aconseguit.

Les dècades dels 60 als 90 són un referent per a vostès. Quina vigència té avui dia?

Quan vam fundar la banda la intenció era fer versions, i el rock més clàssic era el que ens agradava a tots. Vist en perspectiva, ara penso que va ser gairebé un miracle trobar-nos cinc persones que compartíssim això. No som un grup retro ni molt menys, anem actualitzant aquest so segons el nostre estil, però és el que ens surt de dins, és el nostre cor i ànima.

Quin aprenentatge els va suposar l'èxit aconseguit amb Real, el seu anterior disc?

Nosaltres érem una banda de set membres, els mateixos d'ara més un teclista i un percussionista, que van plegar just en acabar de gravar aquell disc. Això ens va obligar a canviar el nostre so, i al principi ens va costar sonar tan despullats, però a la llarga ens ha servit per trobar una sonoritat més bàsica. De fet, a Res per sempre no hem volgut afegir cap altre instrument a la gravació al marge dels nostres propis, perquè ens volíem convèncer que podíem sonar variats només amb les nostres armes. Penso que hi hem guanyat, perquè sonem més frescos. També els va suposar quedar tercers al concurs internacional Villa de Bilbao, on a més el seu baixista va ser escollit com el millor del certamen...

Va ser una experiència increïble: tot i que costi una mica competir en un concurs musical, perquè és un fet antinatural, aquests van molt bé per promocionar-te. Vam enviar-hi el disc sense massa esperances, perquè essent un concurs

internacional, la competència és molt gran. Al final s'hi van presentar un miler de grups i el sol fet que ens escollissin per a les semifinals ja ens va fer molta il·lusió, així que arribar fins a la final va ser increïble. I encara més cantant en català, que és una cosa que en teoria no hauria de tenir res a veure, però tots sabem que sí que té importància.

Al Black Music Festival han telonejat Spin Doctors i Marc Ford, és una trobada que sempre els dóna alegries. Com afronten l'actuació de divendres?

Serà el tercer concert del BMF d'enguany, i la veritat és que és un honor. Els estem molt agraïts per la confiança i les oportunitats que sempre ens han donat, i ara ens ha arribat el torn de ser nosaltres els caps de cartell, precedits per The Forrest Band. Tenim moltes ganes de tocar perquè fa tres mesos que no hem trepitjat l'escenari i això per nosaltres és una eternitat! I és clar, hi presentarem el disc nou però repassarem alguns temes antics, i oferirem alguna versió perquè en directe ens agrada fer-ho.

Porten més de deu anys tocant. Què ha canviat des de llavors, en vostès i en el panorama?

El més bèstia ha estat l'entrada d'Internet, que tot i provocar que es vinguin menys discos també et dóna una llibertat increïble i et permet deslligar-te més de les discogràfiques. També són molt més barats els estudis de gravació, i fins i tot molta gent se'l munta a casa. I és clar, l'auge dels festivals, lligat al declivi de les sales de concerts. En aquest darrer cas, però, també hi té molt a veure la reticència de les institucions a comptar amb espais per a la música en directe: molt sovint perquè un local continuï obert la qüestió essencial no és que vingui més o menys gent, sinó que tinguis problemes amb els veïns o no.

The Gruixut's fan una advertència al seu nou disc: Que vénen els indies. Vostès també creuen que l'escena rock s'està diluint a Catalunya?

Paradoxalment, ara l'indie és el que està de moda. Però de corrents semblants sempre n'hi ha hagut i no només aquí: a Anglaterra van tenir el brit-pop, als Estats Units el grunge i l'americana, i sempre hi ha algun estil que eclipsa els altres. Si tens sort de ser-hi dins genial, però si no en formes part només et queda escriure millors cançons. Com sigui, no és un tema que em preocupi especialment... me n'alegro per ells (riu).

Font del document:

<http://www.diaridegirona.cat/cultura/2011/03/23/competir-concurs-musical-costa-mica-antinatural/474378.html>